

Mój Chrystus

*Miesięcznik parafii Jezusa Chrystusa,
Króla Wszechświata w Tczewie*

Lipiec 2017 r.

23.07.2017 r.

Rok IX nr 93

Postępowanie chrześcijanina w zakresie wartości religijnych
ciąg dalszy

NAWRÓCENIE SIĘ DO BOGA

Zasadnicze zmiany w postępowaniu ludzkim dotyczą różnych przedmiotów i dziedzin; o nawróceniu mówimy jako o zmianie kierunku i stylu życia w pozytywnym znaczeniu religijno – moralnym. Oryginalne wyrażenie biblijne – **metanoia** - uwypukla wewnętrzny element tej zmiany; chodzi o przewartościowanie dokonujących się na terenie umysłu ludzkiego. Dopiero w konsekwencji zmiany wewnętrznej pojawia się także przełom w zachowaniu się na zewnątrz. Przybieranie form życia tylko powierzchownie, bez prawdziwego fundamentu duchowego, łatwo może przerodzić się w zwykłą hipokryzję.

Pismo Święte o nawróceniu do Boga:

„Zawróćcie z waszych dróg grzesznych i przestrzegajcie poleceń moich i postanowień moich, według całego Prawa” (2 Krl 17, 13). „Nawróćcie się, grzesznicy, i postępujcie przed Nim sprawiedliwie, kto wie, może sobie w was upodoba i okaże wam miłosierdzie ?” (Tb 13, 8). „Pojednaj

się, zawrzyj z Nim pokój, a dobra do ciebie powrócą ... Wyzdrowiejesz, gdy wrócisz do Wszechmocnego” (Hi 22, 21. 23). „Jeśli się (kto) nie nawróci, miecz swój On wyostrzy; przygotuje

na niego pociski śmiertelne” (Ps 7, 13-14). „Tym zaś, którzy się nawracają, daje drogę powrotu. ... Nawróć się do Pana, porzuć grzechy, ... Wróć do Najwyższego, a odwróć się od niesprawiedliwości i miej występki w wielkiej nienawiści” (Syr 17, 24-26). „Kto się Pana boi, z serca się nawróci” (Syr 21, 6). „Oni zaś nawrócą się do

Pana, który ich wysłucha i uleczy” (Iz 19, 22). „Nawróćcie się, przyjdźcie” (Iz 21, 12). „W nawróceniu i spokoju jest wasze ocalenie” (Iz 30, 15). „Wróćcie do Tego, od którego odstępstwo oddziela was głęboko” (Iz 31, 6). „Powróć do mnie, bom cię odkupił” (Iz 44, 22). „Nawróćcie się do Mnie, by się zbawić, wszystkie krańce ziemi, bo ja jestem Bogiem, i nikt inny!” (Iz 45, 22).

dokończenie na str. 2

dokończenie ze str. 1

Postępowanie chrześcijanina w zakresie wartości religijnych ciąg dalszy

NAWRÓCENIE SIĘ DO BOGA

„Niechaj bezbożny porzuci swoją drogę i człowiek nieprawy swoje knowania. Niech się nawróci do Pana, a Ten się nad nim zmiłuje, i do Boga naszego, gdyż hojny jest w przebaczeniu” (Iz 55, 7). „Oni będą moim narodem, Ja zaś będę ich Bogiem, ponieważ z całego serca powrócą do Mnie” (Jr 24, 7). „Spraw, bym powrócił, a wtedy powrócę, bo jesteś Panem, Bogiem moim” (Jr 31, 18). „Rozważmy, oceńmy swe drogi, powróćmy do Pana; wraz z dłońmi wzniesmy i serca do Boga w niebiosach; myśmy grzesznicy – odstępcy” (Lm 3, 40-42). „Nawróć nas, Panie, do Ciebie wrócimy” (Lm 5, 21). „Nawróćcie się i odwróćcie od swoich bożków, i od wszystkich swoich obrzydliwości się odwróćcie” (Ez 14, 6). „Ja nie pragnę śmierci występny, ale jedynie tego, aby występny zawrócił ze swej drogi i żył. Zawróćcie, zawróćcie z waszych złych dróg! Czemuż to chcecie zginąć” (Ez 33, 11).

„Ty zaś powróć do Boga swojego – strzeż pilnie miłości i prawa i ufaj twojemu Bogu” (Oz 12, 7). „Nawróć się do Pana! Mówcie do Niego: << Przebac nam całą naszą

winę, w ten sposób otrzymamy dobro za owoc naszych warg >>” (Oz 14, 3). „Nawróć się do Mnie całym swym sercem, przez post i płacz, i lament. Rozdzierajcie jednak serca wasze, a nie szaty! Nawróćcie się do Pana Boga waszego! On bowiem jest łaskawy, miłosierny, nieskory do gniewu i wielki w łaskawości” (Jl 2, 12-13). „Porzućcie drogi złe i swoje złe czyny” (Za 1, 3). „Nawróćcie się do Mnie ... a Ja nawrócę się do was – mówi Pan Zastępów” (tamże). „I będzie znowu tak, jakbym ich nigdy nie odrzucił, albowiem Ja jestem Pan, ich Bóg, Ja ich wysłucham” (Za 10, 6). „Nawróćcie się do Mnie, a Ja zwrócę się znowu ku wam, mówi Pan Zastępów” (Mk 3, 7). „Nawróćcie się i wierzcie w Ewangelię” (Mk 1, 15). „Wszystko, co Mi daje Ojciec, do Mnie przyjdzie, a tego, który do Mnie przychodzi, precz nie odrzucę” (J 6, 37). „Nie zważając na czasy nieświadomości, wzywa Bóg teraz wszędzie i wszystkich ludzi do nawrócenia” (Dz 17, 30). „Nie zwlekaj Pan wypełnieniem obietnicy ... ale On jest cierpliwy w stosunku do was. Nie chce bowiem niektórych zgubić, ale wszystkich doprowadzić do nawrócenia” (2 P 3, 9).

Wnioski:

Nawrócenie człowieka do Boga jest sprawą złożoną i nie stanowi bynajmniej jednolitego aktu. Istnieje, co prawda, nawrócenie zasadnicze, gdzie człowieka znamionuje pewna istotna przemiana: z ciemności przechodzi on do światła, od śmierci zmartwychwstaje do życia. Jest to pokuta za grzech śmiertelne, w której z woli Bożej konieczne jest sakramentalne pośrednictwo Kościoła. Taki charakter zasadniczej odmiany ma chrzest święty, zwłaszcza przyjmowany przez osoby dorosłe, a jako drugi chrzest traktowane jest pojednanie w sakramencie Pokuty. Po tym zasadniczym akcie nawrócenia droga człowieka ku Bogu podlega jeszcze różnym fluktuacjom. Pojawiają się różne pożądliwości, atakują go pokusy, ulega on własnym słabościom, wykorzystywanym skrzętnie przez złego ducha. Od wszystkich niewierności, jakie stąd się rodzą, trzeba się nieustannie nawracać, czyli przyjmować na nowo właściwy kierunek życia. Nie wyczerpuje to jeszcze istoty nawrócenia, choć stanowi ogromną jego część w życiu praktycznym. Istnieją bowiem jeszcze inne nawrócenia, idące już stale ku Bogu jako celowi, ale osiągające coraz wyższe poziomy duchowe. Okresy udręczeń i pokus, poprzedzające zwykle te wzloty, a raczej przejścia na doskonalszy etap rozwoju, święci nazywali „nocami”. Zasadniczo jest ich dwie: noc zmysłów i noc ducha. Od zmysłów trzeba się mianowicie odwrócić, aby się skoncentrować na duchowości; od duchowości własnej należy potem odejść dla osiągnięcia ścisłego kontaktu z Bogiem miłości. Na tych wielkich drogach nawrócenia, które wyznaczali święci konwertyci i mistycy, ważny jest każdy codzienny krok poprawy osobistej. Żaden okres czasu, dzień, tydzień, miesiąc czy rok, nie powinien minąć bez jakiegoś pogłębienia życia, które w istocie jest stałym nawróceniem. Temu powinny służyć głównie dni skupienia i rekolekcje, a tym bardziej dni misji świętych czy też ich renowacji /odnowienia/.

Opr. Ks. Proboszcz

Spróbuj to przemyśleć

Kółka na wodzie

W letnim upale drzemał sobie całkowicie nieruchomy mały staw. Siedząca na liściu nimfy leniwa żaba przyglądała się uważnie owadowi o długich nogach, który beztrząsliwie poruszał się po wodzie. Gdyby chciała potraktować go jako wspaniałą kąsek, nie trzeba by było tak wielkiego wysiłku.

Odrobinę dalej jakiś trzmiel wpatrywał się namiętnie w przepiękną komarzącę. Nie miał

jednak odwagi, by wyznać jej swą miłość, więc zadawała się cichym uwielbieniem jej z oddali. A na brzegu rzeki, zaledwie kilka milimetrów od przepływającej wody, malutki i prawie niewidoczny kwiatek umierał z pragnienia. W żaden sposób nie był w stanie dostać się do niej, mimo że przepływała tak blisko. Jego małe korzonki nadwyrężone były od wysiłku. Nieopodal topiła się mała muszka. Wpadła do rzeki z powodu zwykłego roztargnienia. Jej małe skrzydełka ugięły się pod ciężarem wody i nie była w stanie wzbić się w powietrze. Rzeka zaczynała już prawie całkowicie ją pochłaniać. Dzika śliwa pochylała nad stawem swoje ramiona. Na końcu jej najdłuższej gałęzi dochodzącej prawie do środka bajorka wisiał jeden przejrzały owoc, ciemny i pomarszczony. Właśnie oderwał się od gałęzi i wpadł do wody. Wśród monotonnego brzęku owadów dało się usłyszeć puste i dziwne brzmienie „plum”! W miejscu, w którym mały owoc wpadł uroczyście i godnie do wody, zrobiło się na niej kółko rozszerzające się następnie majestatycznie jak rozkwitający kwiat. Natychmiast pojawiły się inne kółka: drugie, trzecie, czwarte.

Owad o długich nogach uniósł się na małej fali i odskoczył od języka żaby, która właśnie zamierzała go schwytać.

Wpatrujący się w komarzącę trzmiel poruszony falą wpadł na nią niechcący, mówiąc sobie wzajemnie „przepraszam” zakochały się w sobie na zawsze.

To pierwsze kółko dotarło do samego brzegu, aż do małego kwiatka, który zaraz ożył.

Następnie podniosło w górę topiącą się muszkę, dzięki czemu udało się jej uczepić rosnącej na brzegu trawy, na której mogła spokojnie wysuszyć zmoczone skrzydełka.

Jak wiele losów zostało odmienionych przez to prawie niezauważalne kółko na wodzie!

W lesie

Dlaczego codziennie udajesz się do lasu?

- Aby się modlić.
- Ale czy Bóg nie jest wszędzie?
- Oczywiście, że Bóg jest wszędzie!
- I Bóg jest ten sam w każdym miejscu?
- Tak, Bóg w każdym miejscu jest ten sam.
- Dlaczego zatem udajesz się na modlitwę do lasu?
- Ponieważ w lesie ja nie jestem ten sam.

opracowała Grażyna Demska

(zaczerpnięte z opowiadań Bruno Ferrero)

Z dziedzictwa Jana Pawła II

JAN PAWEŁ II O ODPOCZYNKU

Obok płacy wchodzą tutaj w grę jeszcze różne świadczenia społeczne, mające na celu zabezpieczenie życia i zdrowia pracowników, a także ich rodziny. Wydatki związane z koniecznością leczenia, zwłaszcza w razie wypadku przy pracy, domagają się tego, aby pracownik miał ułatwiony kontakt z ośrodkami pomocy lekarskiej – i to, o ile możliwości, kontakt tani, a nawet bezpłatny.

Inną dziedziną świadczeń jest ta, która wiąże się z prawem do wypoczynku – przede wszystkim chodzi tutaj o regularny wypoczynek tygodniowy, obejmujący przynajmniej niedzielę, a prócz tego o dłuższy wypoczynek, czyli tak zwany urlop raz w roku, ewentualnie kilka razy w roku przez krótsze okresy. Wreszcie chodzi również o prawo do emerytury, zabezpieczenia na starość i w razie wypadków związanych z rodzajem wykonywanej pracy. W obrębie tych głównych uprawnień rozbudowuje się cały system uprawnień szczegółowych, które wraz z wynagrodzeniem za pracę stanowią o prawidłowym układaniu się stosunków pomiędzy pracownikiem a pracodawcą. Trzeba pamiętać, że do tych uprawnień należy także i to, aby miejsce pracy i procesy produkcji nie szkodziły zdrowiu fizycznemu pracowników i nie naruszały ich zdrowia moralnego. Encyklika „*Laborem exercens*”, nr 19

Odnosimy pracę ludzką naprzód do Boga Stwórcy. Przede wszystkim bowiem samo dzieło stworzenia (czyli wyprowadzenia bytu wszechświata z nicości) przedstawione jest w Księdze Rodzaju jako „praca” Boga rozłożona na sześć „dni stworzenia”. Po tych dniach Bóg odpoczął dnia siódmego (por. Rdz 2, 2), przez co Pismo Święte nakłada również na człowieka powinność odpoczynku; oddawania Bogu dnia świętego. (...)

Praca jest powinnością człowieka: zarówno wobec Boga, jak też wobec ludzi, zarówno wobec własnej rodziny, jak też wobec narodu-społeczeństwa, do którego należy. Tej powinności – czyli obowiązku pracy – odpowiadają też uprawnienia człowieka pracy. Należy je ujmować w szerokim kontekście praw człowieka. Sprawiedliwość społeczna polega na poszanowaniu i urzeczywistnianiu praw człowieka w stosunku do wszystkich członków danego społeczeństwa.

Na tym tle właściwej wymowy nabierają te prawa, które związane są z wykonywaną przez człowieka pracą. Nie wchodzę w szczegóły, wymieniam tylko

najważniejsze. Jest to przede wszystkim prawo do sprawiedliwej zapłaty – sprawiedliwej, czyli takiej, która starczy również na utrzymanie rodziny. Jest to z kolei prawo do zabezpieczenia w razie wypadków związanych z pracą. Jest to również prawo do wypoczynku. (Przypominam, ile razy w Piekarach poruszaliśmy sprawę wolnej od pracy niedzieli). Homilia w czasie nabożeństwa maryjnego odprawionego na lotnisku w Muchowcu, Katowice, 20 czerwca 1983 r.

Człowiek współczesny, zwłaszcza w obrębie wysoce rozwiniętej cywilizacji technicznej i przemysłowej, stał się na wielką skalę eksploatatorem przyrody, traktując ją często w sposób użytkowy, niszcząc przy tym wiele jej bogactw i uroków i zanieczyszczając naturalne środowisko swego ziemskiego bytowania. Tymczasem przyroda jest dana człowiekowi również jako przedmiot podziwu i kontemplacji, jako wielkie zwierciadło świata. Odbija się w nim Przymierze Stwórcy ze swoim stworzeniem, którego centrum od początku znajduje się w człowieku, stworzonym wprost „na obraz” swego Stwórcy.

I dlatego też życzę Wam, Młodym, aby Wasze „wzrastanie w latach i w mądrości” dokonywało się przez obcowanie z przyrodą. Miejcie na to czas! Nie żałujcie go! Podejmujcie również trud i wysiłek, jaki to obcowanie niesie czasem ze sobą, zwłaszcza gdy pragniemy docierać do rejonów szczególnie eksponowanych. Ten trud jest twórczy, stanowi on zarazem element zdrowego odpoczynku, który jest Wam potrzebny, na równi ze studiami i z pracą.

Ten trud i wysiłek posiada też swoją klasyfikację biblijną, zwłaszcza u świętego Pawła, który całe życie chrześcijańskie porównuje do zawodów na stadionie sportowym. Każdej z Was i każdemu potrzebny jest ten trud i wysiłek, w którym nie tylko hartuje się ciało, ale cały człowiek doznaje radości panowania nad sobą oraz pokonywania przeszkód i oporów. Z pewnością jest to jeden z elementów owego „wzrastania”, jakim charakteryzuje się młodość. „*Parati semper*”. List apostołski do młodych całego świata z okazji Międzynarodowego Roku Młodzieży (1985), nr 14

opr. Ks. Bartosz

Symbolika liturgiczna

Uroczystości, święta i wspomnienia w liturgii

Zgodnie z tradycją apostołską, która wywodzi się od samego dnia Zmartwychwstania Chrystusa, misterium paschalne Kościół obchodzi w niedzielę, które słusznie nazwane jest Dniem Pańskim. W tym dniu wierni powinni schodzić się razem dla słuchania słowa Bożego i uczestniczenia w Eucharystii, aby tak wspominać Mękę, Śmierć, Zmartwychwstanie i chwałę Pana Jezusa i składać dziękczynienie Bogu, który nas „odrodził przez zmartwychwstanie Jezusa Chrystusa ku nadziei żywej” (1 P 1,3). Niedziela jest zatem najstarszym i pierwszym dniem świątecznym, aby stał się zarazem dniem radości i odpoczynku od pracy. Niedziela jest podstawą i rdzeniem całego roku liturgicznego, nie należy jej przesłaniać innymi obchodami.

Uroczystość w liturgii katolickiej to świąteczny dzień obchodów, który obok niedzieli należy do głównych dni roku liturgicznego. Dzień obchodów wyznacza data lub kalendarz liturgiczny, dotyczy to tak zwanych świąt ruchomych. Niekiedy uroczystości rozpoczynają się Mszą wigilijną. Odprawiana jest ona wieczorem w dniu poprzedzającym uroczystość. Uroczystość może być również poprzedzona Nieszporami. Obchody uroczystości mają własny formularz mszalny. Część z nich ma odrębny formularz na Mszę wigilijną. W liturgii mszalnej nie są pomijane żadne elementy. Uroczystości dzielą się na ogólne, obchodzone w całym Kościele, lub własne np. uroczystości patro- na miasta, kraju lub diecezji obchodzone lokalnie. Obchód największych uroczystości: Zmartwychwstania i Narodzenia Pańskiego trwa przez osiem dni i nazywa się ich „oktawą”. Każda oktawa rządzi się własnymi prawami. W uroczystości podczas Mszy św. odmawia się lub śpiewa hymn „Chwała na wysokości Bogu” oraz „Wierzę w jednego Boga”. Obchody uroczystości mają pierwszeństwo liturgiczne, tzn. obchodzone są bez względu na przypadający dzień. Wyjątek stanowią: Wielki Tydzień, niedziele wielkiego postu i adwentu oraz Popielec. W tych przypadkach uroczystości przenoszone są na dzień następny, chyba, że przepisy liturgiczne stanowią co innego. Warto zauważyć, że nie we wszystkie uroczystości jest obowiązek uczestniczenia we Mszy św.. W Kościele należy uczestniczyć w następujące uroczystości, są to uroczystości nakazane: wszystkie niedziele, Świę-

tej Bożej Rodzicielki (1 I), Objawienie Pańskie czyli Trzech Króli 6 I, Najświętszego Ciała i Krwi Chrystusa (Boże Ciał) – czwartek po Uroczystości Trójcy Przenajświętszej (60 dni po Wielkanocy), Wniebowzięcie Najświętszej Maryi Panny (15 VIII), Wszystkich Świętych (1 XI), Boże Narodzenie (25 XII). Dekretem kongregacji ds. Kultu Bożego i Dyscypliny Sakramentów z dnia 4 marca 2003 roku zniesione zostały jako święta nakazane: Św. Józefa (19 III), Świętych Apostołów Piotra i Pawła (29 VI) oraz Niepokalanego Poczęcia Najświętszej Maryi Panny (8 XII). Jednak Kościół zachęca wszystkich wiernych do uczestnictwa we Mszy św. w te uroczystości. Właściwy sposób świętowania polega na uczestnictwie we mszy św. oraz powstrzymaniu się od nieobowiązkowej pracy. Uroczystość natomiast znosi post zwykły.

Święta obchodzi się w granicach dnia naturalnego. Dlatego nie mają one pierwszych Nieszporów, chyba, że wypadają w niedziele zwykłe albo w niedzielę okresu Narodzenia Pańskiego. Święta mają własny formularz mszalny. W tej liturgii są dwa czytania biblijne i pomijane jest wyznanie wiary, jednak odmawia się „Chwała na wysokości”. Obchody święta ustępują pierwszeństwa liturgicznego uroczystościom, Wielkiemu Tygodniowi, niedzielom Wielkiego Postu, Adwentu i okresu Wielkanocnego, Środzie Popielcowej, oktawie Wielkanocy, wspomnieniu wszystkim wiernych zmarłych (2 XI). Jeżeli w dane święto przypada dzień liturgiczny ważniejszy od tego święta, wówczas w danym roku liturgicznym święto to opuszcza się.

Obchody wspomnienia liturgicznego zawarte są w granicach doby. Wspomnienia mogą mieć własny formularz mszalny lub formularz z części wspólnych dla danego typu wspomnień (np. części wspólne dla liturgii wspomnień o zakonnikach). W liturgii mszalnej wspomnienia występują jedynie dwa czytania biblijne i pomijane są formy uroczyste tj. gloria i credo. Obchody wspomnienia ustępują pierwszeństwa liturgicznego wszystkim obchodom liturgicznym z wyjątkiem dni powszednich. W przypadku, gdy wspomnienia zbiegają się z innymi obchodami, w danym roku wspomnienia są pomijane. Dzień obchodów wspomnienia wyznacza data lub kalendarz liturgiczny.

dokończenie na str. 6

Stowarzyszenie „Króluj nam Chryste”

Roczne Zwyczajne Walne Zgromadzenie

Dnia **24.06.2017 roku** odbyło się **Zwyczajne Walne Zgromadzenie** członków stowarzyszenia „**KRÓLUJ NAM CHRYSTE**”.

Przedmiotem zebrania było między innymi: podjęcie uchwał w sprawie zatwierdzenia sprawozdania finansowego i merytorycznego za 2016 rok, przeznaczeniu dodatniego wyniku finansowego oraz omówienie głównych projektów, zaplanowanych do realizacji przez stowarzyszenie w 2017 roku.

Sprawozdanie finansowe i merytoryczne stowarzyszenia obejmuje okres **od 01.01.2016 do 31.12.2016 roku**.

Sprawozdanie zostało zweryfikowane i zatwierdzone przez **komisję rewizyjną stowarzyszenia**.

Na przychody stowarzyszenia w 2016 roku składają się wpływy :

1/ ze składek członkowskich	3.440,00
2/ z rozprowadzania kalendarzy – cegiełek	4.667,00
3/ z rozprowadzania gazetki „Mój Chrystus”	2.620,50
4/ odsetki od lokat	14,91
5/ z darowizn od osób fizycznych	980,00
6/ z rozliczania Płatów	80,00
7/ z 1% podatku	25.263,60

Na koszty stowarzyszenia w 2016 roku składają się:

1/ koszty realizacji zadań statutowych	2.110,00
2/ koszty administracyjne	454,77

Wynik finansowy stowarzyszenia za 2016 rok jest dodatni i wyniósł **34.501,24**.

Uchwalono, że **wynik finansowy za 2016 rok** zwiększy fundusz statutowy i zostanie przekazany na **budowę kościoła** do parafii.

Walne Zgromadzenie Członków podjęło uchwałę w sprawie udzielenia **absolutorium zarządowi stowarzyszenia za 2016 rok**.

Przeprowadzono dyskusję na temat głównych projektów planowanych do realizacji w 2017 roku.

Informuję, że ze sprawozdaniami stowarzyszenia można zapoznać się na naszej stronie internetowej www.knch.tcz.pl, gdzie są one także zamieszczone.

Grażyna Demska

◇◆◆◆◆◇◆◆◆◆◇◆◆◆◆◇◆◆◆◆◇◆◆◆◆◇◆◆◆◆◇◆◆◆◆◇◆◆◆◆◇◆◆◆◆◇◆◆◆◆◇◆◆◆◆◇◆◆◆◆◇
dokończenie ze str. 5

Uroczystości, święta i wspomnienia w liturgii

Wspomnienia dzielą się na ogólne, obchodzone w całym Kościele lub własne, obchodzone w Kościołach lokalnych oraz na obowiązkowe lub dowolne. Jeżeli w danym dniu przypada kilka wspomnień, to pierwszeństwo ma wspomnienie obowiązkowe. Jeżeli natomiast przypada w danym dniu kilka wspomnień wyłącznie dowolnych, to wybrać można tylko jedno.

Przepisy dotyczące obchodów liturgicznych, ich rangi, sposobu ich ustalania oraz kalendarza

liturgicznego zawarte są w „Ogólnych normach roku liturgicznego i kalendarza”. Rozkład obchodów w roku liturgicznym reguluje kalendarz. Kalendarz ogólny jest ustanowiony na użytek całego obrządku rzymskiego, kalendarze własne dotyczą Kościoła miejscowego lub rodziny zakonnej. Bardzo wielu obchodów, które przeżywamy w Polsce, nie spotkamy uczestnicząc w liturgii w innym kraju (w szczególności dotyczy to np. obchodów związanych z patronami Polski, polskich diecezji i miast).

Marek Piwoński

Wieści z budowy

Bóg zapłać za ofiary, które wpływają na budowę naszej świątyni.

W miesiącu czerwcu w zbiórce po rodzinach zebrano w naszej parafii 13 tys. 219 zł.

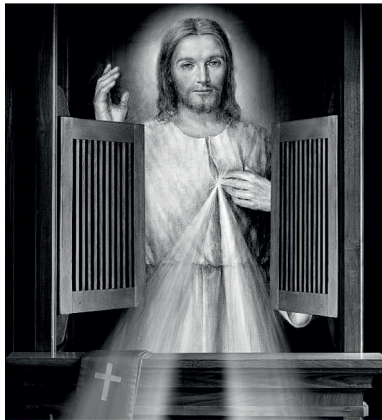
W parafii Matki Kościoła, w niedzielę 25 czerwca zebrano na naszą budowę 2 tys. 2 zł.

Bóg zapłać również za ofiary, które bezpośrednio wpływają na konto parafialne.

Naśladowanie Chrystusa

„Kto w bardzo małej sprawie jest wierny, ten i w wielkiej będzie wierny” (Łk 16, 10). Powinniśmy więc zaczynać ćwiczyć się w rzeczach drobnych, gdyż w rzeczach wielkich nie zawsze starcza nam sił i wytrwałości. Tak postępując, stopniowo wzmocnimy nasz zapał i zaangażowanie, co będzie owocowało dobrymi czynami w przyszłości.

Nie zawsze potrafimy być gorliwi w czynieniu dobra i utrzymywać się ciągle na wyżynach kontemplacji. Na skutek pierwotnego skazania naszej natury musimy czasem zejść niżej, aby choć niechętnie i ze smutkiem dźwigać ciężar naszej marności. Dopóki żyjemy w ciele, będziemy odczuwać udręki i tęsknotę za pełnią, którą jest poznanie Boga i życie z Nim w komunii. Powinniśmy uciekać się do skromnych spraw i zadań i szukać pokrzepienia w drobnych czynach, oczekując z niewzruszoną nadzieją powrotu Pana. Znośmy więc cierpliwie oschłość serca i wygnanie, póki Chrystus nie wróci i nie uwolni nas od wszystkich tych niepokojów. On sprawi, że zapomnimy o trudach i będziemy się cieszyć wewnętrznym spokojem. Pomagać nam w tym ma czytanie Pisma Świętego, abyśmy mogli radośnie iść drogą przykazań. Żyjąc na ziemi zaniedbujemy wiele dobra i obrażamy Pana naszymi grzechami. Często nie jesteśmy godni pociechy, bo lenimy się do poprawy. Bóg jednak nie chce aby zginęło to, co stworzył i kocha bezgranicznie. Dlatego w Swoim

miłosierdziu obdarza nas pociechą i przywraca nam godność dzieci Bożych. Miłosierdzie Pana przenika nas i oczyszcza, gdy stajemy przed Nim w prawdzie i wyznajemy swoje winy. Pan daje nam czas, byśmy zdążyli opłakać nasze błędy, ale od nas zależy jak go wykorzystamy. Nasza śmierć powinna być początkiem życia w krainie

szczęścia, a nie wiecznym bólem w krainie ciemności. Dlatego zawczasu wzbudźmy w sobie skrucę za zaniedbane dobro i zło popełnione rozmyślnie, lub przypadkiem. „W prawdziwej skrusze i pokorze serca rodzi się nadzieja przebaczenia, uspokaja się wzburzone sumienie, odnajduje się utracona łaska, człowiek uchyla się od przyszłego gniewu i we wzajemnym pocałunku łączą się Bóg i dusza pełna żalu”. Pokorny żal za grzechy jest miły Panu bardziej, niż woń kadzidła.

W tym żalu prostuje się i oczyszcza to, co się wykrzywiło i spaczyło. Szczera skrusza nasza jest jak drogocenny olejek, którym obmyć możemy Święte stopy Jezusa, bo Pan nie gardzi sercem pokornym. Chrystus powiedział: „Tego, kto do Mnie przychodzi, precz nie odrzucę” (J 6, 37). Możemy więc iść z nadzieją na spotkanie Pana gdy powierzmy się z ufnością Jego bezmiernemu miłosierdziu.

Na podstawie książki Tomasza a Kempis

*„O naśladowaniu Chrystusa”
opracowała Marzena Zoch*

i INFORMACJE OGÓLNE I SPRAWY BIEŻĄCE

Intencja Żywego Różańca na miesiąc sierpień

***„O piękne i trzeźwe przeżycie sierpnia
i o błogosławieństwo dla pielgrzymów na Jasną Górę”***

Statystyka parafialna czerwiec 2017

Sakramentu chrztu udzielono 3 dzieciom.

W związek małżeński wstąpiły 2 pary

Do Pana odeszła 1 osoba.

Msze Święte:

Niedziele i Święta: 7.00, 8.30, 10.00, 11.30, 13.00, 18.00

Święta „zniesione”: 7.00, 10.00, 16.00, 18.00

Dni powszednie: 7.00, 18.00

Biuro parafialne czynne:

od poniedziałku do piątku rano-bezpośrednio po Mszy Św. oraz od 17.00 do 17.45.

Mój Chrystus

Miesięcznik parafii Jezusa Chrystusa,
Króla Wszechświata w Tczewie

**Parafia p. w. Jezusa Chrystusa, Króla Wszechświata
83-110 Tczew**

ul. Jodłowa 15; www.chk.tcz.pl

Tel. 58 5338929 Ks. Proboszcz **Janusz Gojke**

Tel. 58 5325925 Ks. Wikariusz **Bartosz Kleist**

Konto Parafialne: 09 1020 1909 0000 3102 0073 2925

Wydawca: Stowarzyszenie „Króluj nam Chryste” na rzecz budowy Kościoła p.w. Jezusa Chrystusa,
Króla Wszechświata w Tczewie

Skład i druk: Zakłady Graficzne Tczew, tel. 58 531 57 30